

“मीठे बच्चे- तिमी हौ त्रिमूर्ति बाबाका बच्चा । तिमीलाई आफ्ना तीन कर्तव्य याद रहनुपर्छ- स्थापना, विनाश र पालना ।”

प्रश्न:- देह-अभिमानको कडा बिमारी लागेपछि के के नोक्सान हुन्छ ?

उत्तर:- १) देह-अभिमानि भित्र ईर्ष्या (जेलसी) हुन्छ । ईर्ष्याका कारण आपसमा मतभेद (लुन पानी) भइरहन्छ, प्यारले सेवा गर्न सक्दैनन् । भित्र-भित्रै जलिरहन्छन् । २) बेपरवाह हुन्छन् । मायाले उनलाई धेरै धोका दिइरहन्छ । पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै हैरान (फाँ) हुन्छन्, जसले गर्दा पढाइ नै छुट्छ । ३) देह-अभिमानका कारण दिल सफा हुँदैन, दिल सफा नहुनाले बाबाको दिलमा चढ्दैनन् । ४) मूड अफ गर्छन् । उनको चेहरा नै बदलिन्छ ।

ओम् शान्ति । केवल बाबालाई मात्र याद गर्छौ वा अरू पनि केही याद आउँछ ? बच्चाहरूलाई स्थापना, विनाश र पालना- तीनैको याद हुनुपर्छ किनकि एकसाथ चल्छ नि । जसरी कसैले बेरिस्टरी पढ्थे भने उसलाई थाहा हुन्छ- म बेरिस्टर बन्नेछु, वकालत गर्नेछु । बेरिस्टरीको पालना पनि गर्छन् नि । जसले पनि पढ्छ उसको लक्ष्य त अगाडिको रहन्छ । तिमी जान्दछौ- हामी अहिले निर्माण गरिरहेका छौ । पवित्र नयाँ दुनियाँ स्थापना गरिरहेका छौ, यसमा योग धेरै आवश्यक छ । योगद्वारा नै हाम्रो आत्मा जो पतित बनेको छ, त्यो पावन बन्नेछ । त्यसैले हामी पवित्र बनेर फेरि पवित्र दुनियाँमा गएर राज्य गर्नेछौ, यो बुद्धिमा आउनुपर्छ । सबै परीक्षामा सबैभन्दा ठूलो परीक्षा वा सबै पढाइहरूमा उच्च पढाइ यो हो । पढाइ त अनेक प्रकारका छन् नि । ती त सबै मनुष्यले मनुष्यलाई पढाउँछन् र ती पढाइ यस दुनियाँका लागि नै हुन् । पढेर फेरि त्यसको फल यहाँ नै पाउनेछन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ, यस बेहदको पढाइको फल हामीलाई नयाँ दुनियाँमा मिल्नेछ । त्यो नयाँ दुनियाँ कुनै टाढा छैन । अहिले संगमयुग हो । नयाँ दुनियाँमा नै हामीलाई राज्य गर्नु छ । यहाँ बसेका छौ तापनि बुद्धिमा यो याद गर्नु छ । बाबाको यादद्वारा आत्मा पवित्र बन्नेछ । फेरि यो पनि याद राख्नु छ- हामी पवित्र बन्नेछौ फेरि यस अपवित्र दुनियाँको विनाश पनि अवश्य हुनु छ । सबै त पवित्र बन्नेछैनन् । तिमी धेरै कम छौ जसमा तागत छ । तिमीहरूमा पनि नम्बरवार तागत अनुसार नै सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी बन्दछौ नि । तागत त हर कुरामा चाहिन्छ । यो हो ईश्वरीय शक्ति, यसलाई योगबलको शक्ति भनिन्छ । बाँकी सबै हुन् जिस्मानी शक्ति । यो हो रूहानी शक्ति । बाबा कल्प-कल्प भन्नुहुन्छ- हे बच्चाहरू, म एकलाई याद गर । सर्वशक्तिमान् बाबालाई याद गर । उहाँ त एकै बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई याद गर्नाले आत्मा पवित्र बन्नेछ । यी धेरै राम्रा कुरा छन्- धारणा गर्नुपर्ने । जसलाई यो निश्चय नै छैन- हामीले ८४ जन्म लियौ, उनीहरूको बुद्धिमा यो कुरा बस्दैन । जो सतोप्रधान दुनियाँमा आएका थिए, उनीहरू नै अहिले तमोप्रधानमा आएका छन् । उनीहरू नै आएर छिट्टै निश्चयबुद्धि बन्नेछन् । यदि केही पनि बुझ्दैनन् भने सोध्नुपर्छ । पूरै बुझे भने बाबालाई पनि याद गर्छन् । बुझेनन् भने याद पनि गर्न सक्दैनन् । यो त सीधा कुरा हो । हामी आत्माहरू जो सतोप्रधान थियौ हामी नै फेरि तमोप्रधान बन्यौ, जसलाई यो संशय हुनेछ- कसरी बुझ्नु हामी ८४ जन्म लिन्छौ वा बाबाबाट कल्प पहिले पनि वर्सा लियौ, उनीहरूले त पढाइमा पूरा ध्यान दिने छैनन् । बुझिन्छ- यसको त कदिरमा छैन । कल्प पहिले पनि बुझेका थिएनन् । त्यसैले याद गर्न सक्दैनन् । यो हो नै भविष्यका लागि पढाइ । पढ्दैनन् भने बुझिन्छ- कल्प-कल्प पढेका थिएनन् अथवा थोरै नम्बरले पास भएका थिए । स्कुलमा धेरै फेल पनि हुन्छन् । पास पनि नम्बरवार नै हुन्छन् । यो पनि पढाइ हो, यसमा नम्बरवार पास हुनेछन् । जो होशियार छन् उनीहरूले पढेर फेरि पढाइरहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमी बच्चाहरूको सेवक हुँ । बच्चाहरूले पनि भन्छन्, हामी पनि सेवक हौ । हर एक भाइ-बहिनीको कल्याण गर्नु छ । बाबाले हाम्रो कल्याण गर्नुहुन्छ, हामीले फेरि अरूको कल्याण गर्नु छ । सबैलाई यो पनि सम्झाउनु छ, बाबालाई याद गर्नुभयो भने पाप काटिन्छ । जति-जति जसले धेरैलाई सन्देश पुऱ्याउँछन्, उनलाई ठूलो सन्देशवाहक भनिन्छ । उनीहरूलाई नै महारथी अथवा घोड-सवार भनिन्छ । पैदल सेना फेरि प्रजामा जानेछन् । यसमा पनि बच्चाहरूले बुझ्दछन्- को-को धनवान् बन्न सक्छन् । यो ज्ञान बुद्धिमा रहनुपर्छ । तिमी बच्चाहरू जो सेवाका लागि निमित्त बनेका छौ, सेवाका लागि नै जीवन दिएका छौ, त्यसैले पद पनि त्यस्तै पाउनेछौ । उनीहरूलाई कसैको परवाह रहँदैन । मानिस आफ्नो हात-पाउवाला छन् नि । बाँध्न त

सकिदैँन । आफूलाई स्वतन्त्र राख्न सक्छन् । यत्तिकै किन बन्धनमा फँसूँ ? किन बाबाबाट अमृत लिएर अमृतको नै दान नगरूँ ? म कुनै भेडा-बाख्रा कहाँ हुँ र जो कसैले बाँध्न सकून् । शुरूमा तिमी बच्चाहरूले कसरी आफूलाई छुटायौ, हंगामा गरे, हाय-हाय गरेर बसे । तिमी भन्छौ— हामीलाई के परवाह (चिन्ता) छ, हामीलाई त स्वर्गको स्थापना गर्नु छ वा यहाँ बसेर काम गर्नु छ । त्यो मस्ती चढ्छ, जसलाई मौलाई मस्ती भनिन्छ । हामी ईश्वर (मौला) का मस्ताना हौं । तिमी जान्दछौ— ईश्वरबाट हामीलाई के प्राप्त भइरहेको छ । ईश्वरले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ नि । नाम त उहाँका धेरै छन् तर कुनै-कुनै नाम धेरै मीठा छन् । अहिले हामी मौलाई मस्त बनेका छौं । बाबाले श्रीमत त धेरै सरल दिनुहुन्छ । बुद्धिले पनि सम्झन्छौ— वास्तवमा हामी बाबालाई याद गर्दै-गर्दै सतोप्रधान बनेर जानेछौं र विश्वको मालिक पनि बनेछौं । यही धून लागेको छ । बाबालाई हरदम याद गर्नुपर्छ । सामुन्ने बसेका छौ नि । यहाँबाट बाहिर निस्किएपछि भुल्छौ । यहाँ जति नशा चढ्छ त्यति बाहिर रहँदैँन, भुलिहाल्छौ । तिमीले भुल्नु हुँदैन । तर तकदिरमा छैन भने यहाँ बसेर पनि भुल्छन् ।

बच्चाहरूका लागि म्युजियममा र गाउँ-गाउँमा सेवा गर्नका लागि प्रबन्ध भइरहेको छ । जति पनि समय मिलेको छ, बाबा त भन्नुहुन्छ छिटो-छिटो गर । तर ड्रामामा छिटो हुन सक्दैन । बाबा त भन्नुहुन्छ— यस्तो मेसिनरी होस् जसमा हात लगायो चीज तयार होस् । यो पनि बाबा सम्झाइरहनुहुन्छ— राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई मायाले नाक र कानबाट राम्रोसँग समात्छ । जसले आफूलाई महावीर सम्झन्छन्, उनीहरूलाई नै मायाको धेरै तुफान आउँछन् फेरि उनीहरूले कसैको पनि परवाह गर्दैनन् । लुकाउँछन् । आन्तरिक दिल सच्चा हुँदैन । सच्चा दिल भएकाले नै छात्रवृत्ति पाउँछन् । शैतानी दिल (वाला) चलन सक्दैन । शैतानी दिलले आफ्नै दिललाई भारी गर्छ । सबैको शिवबाबासँग काम छ । यो त तिमी साक्षात्कार गर्छौं । ब्रह्मालाई पनि बनाउने शिवबाबा हुनुहुन्छ । शिवबाबाको याद गर्नु भने यस्तो बनेछौ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— माया धेरै बलवान् छ । जसरी मुसाले काट्दा थाहै हुँदैन, माया पनि यस्तै मस्त मुसा हो । महारथीहरूलाई नै खबरदार रहनु छ । उनीहरू स्वयम् बुझ्दैनन्— मायाले हामीलाई गिराइदिएको छ । मतभेद बनाइदिएको छ । बुझ्नुपर्छ मतभेद भएकाले हामी बाबाको सेवा गर्न सक्दैनौं । भित्र-भित्रै जलिरहन्छन् । देह-अभिमान छ, त्यसैले जल्छन् । त्यो आस्था त छैन । यादको बल भरिँदैन, त्यसैले धेरै खबरदार हुनुपर्छ । माया धेरै तीक्ष्ण छ, जबसम्म तिमी युद्धको मैदानमा छौ तबसम्म मायाले पनि छोड्दैन । आधा-पौने त खत्तम गरिदिन्छ, कसैलाई थाहै लाग्दैन । कति राम्रा-राम्रा, नयाँ-नयाँ पनि पढाइ बन्द गरेर घरमा बस्छन् । राम्रा-राम्रा महारथीलाई पनि मायाको आक्रमण हुन्छ । बुझ्दा-बुझ्दै पनि लापरवाही हुन जान्छ । सानो कुरामा भट्ट मतभेदमा आउँछन् । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— देह-अभिमानका कारण नै मतभेदमा आउँछन् । स्वयंलाई धोका दिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो पनि ड्रामा । जे जति देख्छौ कल्प पहिले जस्तै ड्रामा चलिरहन्छ । अवस्था तल माथि भइरहन्छ । कहिले ग्रहचारी बस्छ, कहिले धेरै राम्रो सेवा गरेर खुशीको खबर लेख्छन् । तल माथि भइरहन्छ । कहिले हार, कहिले जित । पाण्डवहरूको मायासँग कहिले हार, कहिले जित हुन्छ । राम्रा-राम्रा महारथी पनि हल्लिन्छन्, कोही मर्छन् पनि । यसैले जहाँ रहे पनि बाबालाई याद गरिराख, सेवा गरिराख । तिमी निमित्त बनेका छौ सेवाका लागि । तिमी लडाईंको मैदानमा छौ नि । जो बाहिर घर गृहस्थ व्यवहारमा रहन्छन्, यहाँ रहनेभन्दा पनि धेरै तीव्र जान सक्छन् । मायाको साथ पूरा युद्ध चलिरहन्छ । हर सेकेन्ड तिम्रो कल्प पहिले जस्तै पार्ट चल्दै आएको छ । तिमी भन्छौ— यति समय पास भएर गयो, के-के भएको छ, त्यो पनि बुद्धिमा छ । सारा ज्ञान बुद्धिमा छ । जसरी बाबामा ज्ञान छ, यी दादामा पनि आउनुपर्छ । बाबा भन्नुहुन्छ भने अवश्य दादा पनि बोल्नुहुन्छ । तिमी पनि जान्दछौ— को को राम्रो दिल सफा भएका छन् । दिल सफा हुनेहरू नै दिलमा चढ्छन् । उनीहरूमा मतभेदको स्वभाव रहँदैन, सदैव हर्षित रहन्छन् । उनीहरूको स्थिति कहिल्यै विचलित हुँदैन । यहाँ त धेरैको स्थिति विचलित हुन्छ । कुरै नसोध । भन्छन् पनि, हामी पतित हौं । पतित-पावन बाबालाई बोलाएका छन्— आएर पावन बनाउनुहोस् । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, मलाई याद गरिराख्यौ भने तिम्रो कपडा सफा हुनेछ । मेरो श्रीमतमा चल । श्रीमतमा नचल्नेहरूको कपडा सफा हुँदैन । आत्मा शुद्ध हुँदै-हुँदैन । बाबाले त दिन-रात यसैमा नै जोड दिनुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ । देह-अभिमानमा आउनाले नै तिमी अतालिनछौ । जति-जति माथि चढ्दै जान्छौ, खुशी हुँदै जान्छौ त्यति हर्षितमुख रहन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ— राम्रा-राम्रा फस्टक्लास बच्चा छन् तर भित्री हालत हेर्नु भने गलिरहेका हुन्छन् । देह-

अभिमानको आगोले गलाइरहेको छ । यो बिमारी फेरि कहाँबाट आयो, बुझ्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— देह-अभिमानद्वारा यो बिमारी आउँछ । देही-अभिमानिलाई कहिल्यै रोग लादैन । धेरै भित्र जलिरहन्छन् । बाबा त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानि भव । सोध्छन्— यो रोग किन लाग्यो ? बाबा भन्नुहुन्छ, यो देह-अभिमानको बिमारी यस्तो छ, कुरै नसोध । कसैलाई यो बिमारी लाग्यो भने एकदम टाँसिरहन्छ । छोड्दै-छोड्दै । श्रीमतमा नचली आफ्नो देह-अभिमानमा चल्छन् भने बडो जोडसँग चोट लाग्छ । बाबाको पासमा त सबै समाचार आउँछ । मायाले कसरी एकदम नाकमा समातेर गिराइदिन्छ । बुद्धिले बिलकुल मारिदिन्छ । संशयबुद्धि बन्छन् । भगवान्लाई बोलाउँछन्— आएर हामीलाई पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बनाउनुहोस् । फेरि उहाँकै विरुद्ध हुन्छन् भने के गति होला ! एकदम गिरेर पत्थरबुद्धि बन्छन् । बच्चाहरूलाई यहाँ यो खुशी रहनुपर्छ, विद्यार्थी जीवन सर्वोत्तम हो । बाबा भन्नुहुन्छ— योभन्दा अरु कुनै पढाइ उच्च छ र ? सबैभन्दा राम्रो त यही हो, २१ जन्मको फल दिन्छ, त्यसैले यस्तो पढाइमा कति ध्यान दिनुपर्छ । कोही त बिलकुल ध्यान दिँदैनन् । मायाले नाक-कान एकदम काटिदिन्छ । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— आधाकल्प यिनको राज्य चल्छ । त्यसैले मायाले यसरी पक्रन्छ कुरै नसोध, यसैले धेरै खबरदार रहनु छ । एक अर्कालाई सावधान गरिराख । शिवबाबालाई याद गर, नत्र भने मायाले नाक कान काटिदिन्छ । त्यसपछि कुनै कामको रहनेछैनौ । धेरैले सम्झन्छन्— हामी लक्ष्मी-नारायणको पद पाउँ, असम्भव छ । थाकेर निराश (फाँ) हुन्छन् । मायासँग हार खाएर एकदम किचडामा पुग्छन् । हेर, मेरो बुद्धि बिग्रन्छ भने सम्झनुपर्छ मायाले नाकबाट पक्केको छ । यादको यात्रामा धेरै बल छ । बहुत खुशी भएएको छ । भनिन्छ पनि— खुशीजस्तो खुराक छैन । पसलमा ग्राहक आइरहन्छन्, कमाइ भइरहन्छ भने उनीहरूलाई कहिल्यै थकावट हुँदैन । भोकले मर्दैनन् । बडो खुशीमा रहन्छन् । तिमीलाई त अथाह धन मिल्छ । तिमीलाई त धेरै खुशी रहनुपर्छ । हेर्नुपर्छ— मेरो चलन दैवी छ वा आसुरी छ ? समय धेरै कम छ । अकाल मृत्युको पनि मानौ रेस छ । दुर्घटना आदि हेर कति भइरहन्छन् । तमोप्रधान बुद्धि हुँदै जान्छन् । जोडसँग वर्सा हुनेछ, त्यसलाई पनि प्राकृतिक आपद भनिन्छ । मृत्यु सामुन्ने आयो कि आयो । सम्झन्छन् पनि आणविक बम्बको लडाईँ लाग्नेछ । यस्ता-यस्ता भयानक काम गर्छन्, हैरान गरे भने फेरि लडाईँ पनि शुरू हुनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) मौलाई मस्तीमा रहेर स्वयंलाई स्वतन्त्र बनाउनु छ । कुनै पनि बन्धनमा बाँधिनु छैन । माया मुसासँग धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ, खबरदार रहनु छ । दिलमा कहिल्यै पनि शैतानी ख्याल नआओस् ।

२) बाबाद्वारा जो अपार धन मिल्छ, त्यसको खुशीमा रहनु छ । यस कमाईमा कहिल्यै पनि संशयबुद्धि बनेर थाक्नु छैन । विद्यार्थी जीवन उत्तम जीवन हो । त्यसैले पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ ।

वरदानः— व्यर्थ संकल्परूपी पिलरलाई आधार बनाउनुको सट्टा सर्व सम्बन्धको अनुभवलाई बढाउनेवाला सच्चा स्नेही भव

मायाले कमजोर संकल्पलाई मजबूत बनाउन धेरै रोयल पिलरहरू लगाउँछ, पटक-पटक यही संकल्प दिन्छ— यस्तो त भइहाल्छ, ठूला-बडाले पनि यस्तो गर्छन्, अहिले सम्पूर्ण त भइसकेको छैन, अवश्य कुनै न कुनै कमजोरी त रहन्छ नै... । यो व्यर्थ संकल्परूपी पिलरले कमजोरीलाई अभ्रै बलियो बनाउँछ । अब यस्तो पिलरको आधार लिनुको सट्टा सर्व सम्बन्धको अनुभवलाई बढाऊ । साकार रूपमा साथको अनुभव गर्दै सच्चा स्नेही बन ।

स्लोगनः— सन्तुष्टता सबैभन्दा ठूलो गुण हो । जो सदा सन्तुष्ट रहन्छ ऊ नै प्रभुप्रिय, लोकप्रिय वा स्वयम् प्रिय बन्छ ।

✽ शब्दार्थः— मौला— स्वामी, मालिक, ईश्वर